

El coronavirus: una oportunitat per canviar de vida

Dc, 10/02/2021 per Josep-Miquel Bausset
[Del santuari estant](#)

Totes les crisis porten en elles mateixes una oportunitat, que si la sabem aprofitar ens fa més forts i millors. També la crisi provocada pel coronavirus ens ofereix una oportunitat per començar de nou.

Amb el gairebé un any de pandèmia que portem, hem experimentat una sèrie de canvis en el nostre dia a dia. Però no hem après pràcticament res del que podríem haver après amb el coronavirus. I és que, amb urgència, cal que canviem el nostre model de vida. No podem continuar vivint com si aquesta pandèmia no existís. Ens ho deia el **papa Francesc** en la pregària a la plaça de Sant Pere, el 27 de març de l'any passat, en els primers dies d'aquesta pandèmia. El papa ens exhortava a "triar entre el que compta veritablement i el que passa", per d'aquesta manera "separar el que és necessari del que no ho és".

Després d'un any convivint amb el coronavirus, amb la mort de més de 19.000 catalans, continuem, insensibles, com si res. Un any després de l'inici d'aquesta pandèmia continuem centrats en l'individualisme, que ens aïlla dels altres, en bona part per la falta de responsabilitat.

En l'últim número de la revista *Serra d'Or* (febrer de 2021), mossèn **Teodor Suau** fa una reflexió sobre la irresponsabilitat dels qui, en aquesta pandèmia, no guarden les mesures sanitàries, fan reunions no permeses, no porten mascareta o incompleixen les normatives. En el seu article, mossèn Suau es pregunta de què s'estranyen els qui s'escandalitzen d'aquestes actuacions. "Per què els ve de nou?", continua mossèn Suau. I afegeix encara: "Si durant anys i més anys el missatge massivament rebut i mínimament contrastat ha estat: l'únic valor ets tu per a tu mateix; només el plaer té garanties de no ser la invenció ideològica dels qui et volen enganyar; no creguis en ningú ni en res que et demani sacrifici,

sortida de tu mateix vers l'altre; l'altre és l'enemic, aquell que ocupa el lloc que tu podries ocupar i que t'ha pres; no dones comptes a ningú ni tingues esment a cap altra cosa que al teu propi interès”.

Mossèn Teodor Suau destaca en el seu article, que “l'única cosa que interessa al món globalitzat, cada dia més en mans de les corporacions, és el guany”. I per això diu que “el credo oficial del nostre univers cultural” és, “per què tindre en compte l'altre? Per què renunciar a la meua voluntat de poder i de plaer?”.

Aquesta pandèmia és una oportunitat, com ho va ser per als deixebles de Jesús la primera Pasqua. Per això en l'homilia de la Vetlla Pasqual de l'any passat, el papa ens deia: “Aquesta nit conquerim un dret fonamental que no ens serà arrabassat: el dret a l'esperança. Una esperança nova, viva, que ve de Déu”. El papa ens convidava a no dipositar “l'esperança sota una pedra”, ja que Jesús Ressuscitat “il·lumina la foscor del sepulcre i avui vol arribar als racons més foscos de la vida”. El papa ens convidava també a “somiar, arriscar i comprometre'ns per canviar el món”, perquè “l'anunci pasqual és un anunci d'esperança”, ja que “la foscor i la mort no tenen l'última paraula”.

Canviar el món i aprofitar aquesta crisi sanitària i econòmica per començar de nou, és el repte que tenim. I és que fins ara, com ens recordava el papa en la pregària del 27 de març, “ens hem deixat absorbir per allò material i trastornar per la presa”. I anestesiats per la indiferència, “no ens hem despertat davant de guerres i d'injustícies del món, ni hem escoltat el crit dels pobres i del nostre planeta, greument malalt”. Pel nostre egoisme ens hem tancat en nosaltres mateixos, ignorant el plor dels desvalguts i el clam de la terra, ferida per la nostra insensibilitat.

Canviar el nostre model de vida, recuperar els valors dels nostres avantpassats, que tenien temps per a la família, per compartir amb els altres allò que eren i allò que tenien. Ara anem atabalats, dominants pels diners i per les presses.

Aquesta pandèmia ens hauria de servir per canviar el nostre model de vida, un model que és caduc i insostenible.

Només un exemple dels molts que hi ha per fer un món més just i més fratern. Portem gairebé un any sense futbol presencial. I no ha passat res. El virus s'ha emportat milers de catalans i ha deixat en la ruïna milers de persones que han hagut de tancar el seus negocis. Però els jugadors continuen cobrant un sou astronòmic. I els polítics també.

Ja sé que és un tema delicat perquè aixeca passions i mou moltes emocions. Però els contractes de **Messi**, de **Sergio Ramos** o de **Cristiano Ronaldo** (i de molts altres futbolistes), podem continuar pagant-los? Els diners que guanyen aquests jugadors, ¿no ens convida a canviar de model de vida?

Aquests dies hem conegut que la mitjana per temporada que cobra Messi és de 138.809.404 euros. Són més de 74 milions nets per temporada. Això vol dir (arrodonint les xifres), que Messi cobra 202.739,726 euros cada dia. I per tant, si no m'he equivocat en les operacions, Messi cobra (tant si juga com si està dormint), 8.447,4 euros cada hora; 140,7 euros cada minut i 2,3 euros cada segon.

Podrem continuar, després d'aquesta pandèmia, com si no hagués passat res? No aprendrem a viure d'una altra manera? No canviarem el ritme de la nostra vida

per prioritzar allò que és essencial i deixar de banda el que és accessori, com ens demanava el papa?

Mossèn Teodor Suau acaba el seu article a *Serra d'Or*, afirmant que “si no hi ha responsabilitat és perquè la pregunta a la qual s’ha de respondre està mal plantejada. No és, “com jo i només jo puc fer el que vull?”, sinó, “com puc col·laborar en la realització del projecte legítim de felicitat de cada un que ve a aquest món?”.

La lliçó que, amb responsabilitat, hauríem d’aprendre d’aquests mesos amb el coronavirus, ens hauria de portar a deixar de banda la indiferència i la insolidaritat, per tal de ser artesans d’esperança, ja que com ens digué el papa, “en Jesús Ressuscitat, la vida ha vençut la mort” i per això “la fe pasqual alimenta la nostra esperança”.

Després de la Covid-19 hem d’alçar-nos de nou per viure una nova vida, com va ser nova la vida de Jesús Ressuscitat. Una vida més fraterna, més humana i més solidària i així “triar enter el que compta veritablement i el que passa” i “separar el que és necessari del que no ho és”.

Serem capaços de fer-ho? Hem de saber que per fer realitat aquest canvi, només ho podem fer plegats, perquè com ha dit el papa Francesc, “o som germans o ens destruïm mútuament” (*Religión Digital*, 4 de febrero de 2021).